

מסורת הש"ס

6) יצמות ט(ג, 3) [לעיל כד.], א) יצמות נח(ז, 4) לקמן כז(, 8) [לעיל ז, 1] סנהדרין פה(, 1) [לעיל ז, 1] (ח) יצמות לח: כתובות פא. גיטין לו. שביעות מת: (ג"מ סג.), [נשמך ב(ז, 1) (דברים כד, 9) [ש"ך לעיל כד. נמשנה], 6] זש קמא.

הנהגות הב"ח

6) גמ' אברעל כבעל: 3) רש"י ד"ה להשקותה וכו' דאם תסתר: 4) ז"ה לאוסרה וכו' ולא שמת הס"ד ואח"כ מ"ה דתנן לקמן בפ' כשם הס"ד ואח"כ מ"ה אלא לנפלה ממכותה: 4) תוס' ד"ה שמע וכו' התרה בה. כ"ג עיין פירושו בשו"ת שלי סי' קמ"ג:

מוסף רש"י

הא קנויי מקנא לה. לאקר עליו, מתקני לא בשם אסורה (וע"כ כד.). כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול. אס ימות בעלה או יגרשנה (וע"כ ב.). ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שר"ן להשקותה צירופים צ"ד הגדול (וע"כ ז.). בעל שחול על קנייניו. שקנה לאשתו אל תסתם עם פלוני קניויו מחול. ולא נסתרה אינה נאקרת עליו (סנהדרין פח.). וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שמתו בו וקלג' והלקוחו ומר וקלג' אס לו למחול ולה גיבולאחי לבית דין, מוחליין לו. שהמנוע תלה בנס ומפשו 13) (סם פח.). בעלה נאמן עליה. ואין צ"ך להעמיד עדים אלא. (וע"כ ז.). סוטה שהיא בלאו. ללא יוכל בעלה להשליך וגו', דלמדין צימות (יא): מה לאו מקיים אחי אשה הנשטמה, לפיכך אין ל"ו תוקפן, שמשנת הוא לאחר זמן (סם). תאמר בסוטה שאין לה היתר. אס מחול עמהה בלאו. ללא השטר וכמו שמוחק נכנסים (יצמות לח) מי שהנכסים משועבדים לו ויו על העלויה והנכסים כחוקת בעל השטר עומדין כאלו הוא גבוי ועומה, לפיכך היא גובה מספק, שאינה גאה להיאח מהס שמתה היאה עליה להיאח אלא הס גאים להיאח ממנה (שבוטות מח).

ושמואל דאמר אנה דאמרי אפי' לרבי יאשיה. דאמר שומה דמדלאַטריך לרצוי לשתיה ש"מ לאו אשתו היא לירשה וליטמא לה ולהאכילה תרומה וכ"ש לרבי יונתן דאמר אינה שומה משום דלאו אשתו היא. והא דאִיצטריך למעוטי אסמכתא בעלמא היא ולאו דקרא להכי אתא חלא להקיש אשה לאיש כדשני לעיל [כד:]: **עוצרם על דם**. יהודית. שאינה לנועה יוצאה וראשה פרועה וטווה צשוק ומדברת עם כל אדם דאמר ככתובות צפרק המדיר (דף עב). **דיוולאה** שלא ככתובה: **לריבה הסלאה**. שמה תחזור ואס תחזור לל תפקיד כתובתה או אינה לריבה התראה דבלאו התראה מפסקה: **למאי**. כיון דלא שמיא קניויו למאי חאני: **לאפסודי כסופתה**. ואי לאו דקני לא מפסקא אלמא לריבה התראה וזו עוברת על דת היא שנסתרה עם אנשים: **להשקותה כשהיא נשואה**. (ט) ואס תסתר לאחר גישואין שומה על ידי קניויו של אירוסין שאינו יכול להשקותה כשהיא ארוסה דבעינן תמת אישה: **לאוסרה אצועל**. קניויו לא מנהי אלא לאוסרה על זועלה אס ימות זה או יגרשנה ולא שמת א): **אלא לפוסלה מפסוקתה**. מכלל דאי לא חתרו בה לא מפסקא:

דסני. לקמן צפרק כשם שהמים צודקין (דף קז): **זאני הסם**. הא דזעי התראה: **דליס לה אימתא דבעל** ואי לאו דאתרו בה צי דינא לא היה לן למקנסה דכיון דליס לה אימתא אין תימה דדבר אס עוברת על דת ואין זה פריצותא יתרתא אכל מי שבעלה אכלה ואינה יראה ממנו ועוברת על דת פריצותא יתרתא אית בה ואיכא למימר דבלאו התראה נמי מפסקא כתובתה: **סנא רחמנא**. דכתיב(ז) וקנא את אשתו: או דלמא **כיון דקפיד קפיד**. כלומר כיון דלורחיה דבעל למיפק דהכי על כרחיה דהאי נמי הו"ל קפידא לגביה: **עבדין מינא דדלמא לא ניהא ליה**. והיאך אנו נעשים שלוחים לו דבצר שהא חוב לו שאינו חפץ צו וקיימא לן (כתובות דף יא). דאין חצין לאדם שלא צפניו: **שמחל על קניויו**. והשתא ס"ד דקצעי צין שמחל קודם סתירה צין שמחל לאחר הסתירה ואס תימני לומר עוברת על דת שרצה לקיימה מקיימה הני מיילי בלא קניויו אכל היכא דאיכא קניויו וסתירה ורצה למחול מהו מי עקר קניויו ושריא ליה או לאו: **עבדין מידי דאסי בעל ומחיל**. ואיכא זילומא דצי דינא: **ססתא דמילתא אדם מפסיס כו'**. וסמכינן אהס דעתיה דאינשי ומקנינן לה או אחי ומחיל סמחיל: **מאי שנה סלמידי חכמים**. תירוולא הוא והכי קאמר לעולם מחיל ודיקא ליה ממתני' מאי שנה דבעינן תלמידי חכמים משום דגמירי דאסורה ליה דלא מחיל קניויו ואי אחי למיבעל אמרין ליה אחלי לקניוך: **סח לי ועירא**. שהיה מאנשי ירושלים: **זקן מחרא**. שהמרה על צ"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: **שהיא בלאו**. אחרי אשר הוטמאה" לנרות סוטה שנסתרה צפ"ק דיצמות (דף יא): **צמאי קמיפלגי**. איזה טעם נותנין לדבריהם: **צ"ש סברי שטר העומד לגבות כגצוי דמי**. מי שיש לו שטר חוב על חצירו ושיעבד לו צו נכסיו מוחזק בעל השטר צנכסיס יותר מן קיימי הוו להו יורשי הבעל תובעין

ארוסה פרק רביעי סוטה

ושמואל דאמר אנה דאמרי אפילו רבוי יאשיה מדאיצטריך קרא לרבווייה מכלל דלאו אשתו היא כלל איבעיאי להו עוברת על דת צריכה התראה להפסידה כתובתה או אינה צריכה מי אמרינן כיון דעוברת על דת היא לא בעיאי התראה או דלמא תיבעי התראה דאי הדרה בה תיהדר בה ת"ש 6) ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה 7) מישתא הוא דלא שתיא הא קניויו מקני לה למאי לאו להפסידה כתובתה אמר אב"י לא לאוסרה עליו רב פפא אמר להשקותה כשהיא נשואה 8) כדתניא אין מקנין לארוסה להשקותה כשהיא ארוסה 9) אבל מקנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה אמר רבא ת"ש אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתניה לישראל בת ישראל

למזור ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה מישתא הוא דלא שתיא הא קניויו מקני להו ולמאי אי לאוסרן עליו הא אסירן וקיימן אלא לאו להפסידן כתובתן אמר רב יהודה מדיסקרתא לא לאוסרה 6) לבעול כבעל דתנן 7) כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול א"ר הנינא מסורא ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה ש"מ יבעי התראה ש"מ וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהא דלמא שאני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיאי להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ימקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אינו מקנין להו מי מידי דדלמא לא ניהא ליה לבעל סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינח ניהא ליה איבעיאי להו בעל שמוחל על קניויו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניויו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניויו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול דאתי בעל מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת כ"ד ת"ש 6) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול לחליה לקניויה ולבעול מ"ש תלמידי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחליה לקניויןך ובעלה ת"ש 6) דאמר ר' יאשיה שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים יבעל שמוחל על קניויו קניויו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מוחלין לו 7)ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מוחלין לו וכשבאתי אצל חבירי שברדום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ילא הודו לי שלא ירבו מחלוקת בישראל ש"מ בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול ש"מ פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר יקודם סתירה מחול לאחר סתירה אינו מחול וחד אמר לאחר סתירה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא 8) רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה גדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה היתר משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקניויה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתירה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': במאי קמיפלגי בית שמאי סברי 9) שטר העומד לגבות כגבוי דמי וב"ה

למזור ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה מישתא הוא דלא שתיא הא קניויו מקני להו ולמאי אי לאוסרן עליו הא אסירן וקיימן אלא לאו להפסידן כתובתן אמר רב יהודה מדיסקרתא לא לאוסרה 6) לבעול כבעל דתנן 7) כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול א"ר הנינא מסורא ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה ש"מ יבעי התראה ש"מ וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהא דלמא שאני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיאי להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ימקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אינו מקנין להו מי מידי דדלמא לא ניהא ליה לבעל סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינח ניהא ליה איבעיאי להו בעל שמוחל על קניויו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניויו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניויו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול דאתי בעל מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת כ"ד ת"ש 6) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול לחליה לקניויה ולבעול מ"ש תלמידי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחליה לקניויןך ובעלה ת"ש 6) דאמר ר' יאשיה שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים יבעל שמוחל על קניויו קניויו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מוחלין לו 7)ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מוחלין לו וכשבאתי אצל חבירי שברדום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ילא הודו לי שלא ירבו מחלוקת בישראל ש"מ בעל שמוחל על קניויו קניויו מחול ש"מ פליגי בה רב אחא ורבינא חד אמר יקודם סתירה מחול לאחר סתירה אינו מחול וחד אמר לאחר סתירה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא 8) רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה גדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה היתר משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקניויה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתירה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': במאי קמיפלגי בית שמאי סברי 9) שטר העומד לגבות כגבוי דמי וב"ה

והמוציא מחצירו עליו הראיה ועליהן להביא ראיה שזינתה צסמירה זו ואלדה כתובתה:

וצ"ת

העומד לגבות כגבוי דמי מי שיש לו שטר חוב על חברו ושעבד לו כל נכסיו מחווק בעל השטר יותר מן הלוה והלכך כיון דנכסי ברשותיה קיימי הוו להו יורשי הבעל תובעין והמוציא מחצירו עליו הראיה ועליהן להביא ראיה שזינתה ואברה כתובתה

כה.

עין משפט

גר מצוה

זו א מיי פ"ב מהל' סוטה הל' ה:
זו ב ג מיי פכ"ד מהל' אשות הל' די טז סמג עשין מה טו"ש"ע א"ש"ע סימן קטו סעיף ד:
יה ד מיי פ"א מהל' סוטה הלכה ז טו"ש"ע א"ש"ע סי' קעח סעי' יב:
י"ב ה מיי פ"ו מהל' ממרים הלכ' ח סמג לזין רכ:
כ ו מיי שס פ"ג הלכה ד סמג לאוין ג:
כא ז מיי פ"א מהל' סוטה הלכה ז סמג עשין ו טו"ש"ע א"ש"ע סימן קעח סעיף יב:

תוספות שאנין

שאר אחיו חולקין עמו ל"ה: אמר לך רב אבא דאמרי אפי' ל"ו יונתן וכ"ש ל"ו יאשיה וא"ת כיון דאשתו מעלייתא היא אמאי איצטריך ליה ל"ו יאשיה איש איש לזכות. וי"ל דלאו דוקא הוא אלא אסמכתא בעלמא הוא ועיקר קרא לאשת חרש ורשותו ושמואל אמר אבא דאמרי אפי' ל"ו יאשיה פ"י וכ"ש ל"ו יונתן דאינה שותה משום דלאו אשתו היא. וא"ת כיון דלאו אשתו היא אמאי איצטריך ל"ו יונתן קרא למעוטי וי"ל דאינו אלא אסמכתא בעלמ' וקרא לאו להכי אתי אלא לאקושי אשה לאיש כדשני' לעיל ל"ה: אמר אב"י לא לאוסרה עליו. וא"ת למ"ד דאוסרין על היחוד למה לי למימר דמהני קניו דלסאה עליו פשיטא וי"ל דאצטריך מתני' אפי' היכא דאינה אסורה משום ייחוד כגון בפחת פתוח לרשו' הרבים דאין שם משום ייחוד ואפי' הכי לענין סוטה הוי רשות היחיד וה"ל אמר' חצר שרבים נכנסין לה כזו וירוצאן לה כזו רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה. משמע דוקא היכא דאיכא תרתי פתחא אבל היכא דליכא אלא פתח אחד הוי רשות היחיד לטומאה אי נמי כגון שבעלה בעיר דאמר בשלהי קידושין בעלה בעיר אין חוששין לה משום ייחוד ואפי' הכי לענין תורת סוטה אשטמינן מתני' דחשבי' ליה לסתירה ואפי' בעלה בעיר כיון דלא משתמיט גנא בשום מקום לומר שלא תחשב סתירה לענין סוטה כשבעלה בעיר: ש"מ בעי התראה ש"מ ובפתח פתוח לרשות הרבים ליכא לאוקמיה ואינה עוברת על דת דהוא מסתמא כיון דאינה עוברת על דת לא הוי כ"ד מקנין אותה כזי להפקיע כתובתה בכדי אבל ק' דאייתא בתוספ' דכתובות בהדיא נשים שאמרו שעוברת על דת צריכות התראה וירוצאות בלא כתובה לא חתרו בהן ויצאי יתן כתובה ולמה לא הביאה כאן התלמוד ושמה דלא הוה ידע לה: זקן ממרא שהמרה על ב"ד של לשכת הגזית ומיתתו בחנק: ב"ש סברי שטר

העומד לגבות כגבוי דמי מי שיש לו שטר חוב על חברו ושעבד לו כל נכסיו מחווק בעל השטר יותר מן הלוה והלכך כיון דנכסי ברשותיה קיימי הוו להו יורשי הבעל תובעין והמוציא מחצירו עליו הראיה ועליהן להביא ראיה שזינתה ואברה כתובתה